

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
hlášený pobyt ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. OAM-62/ZA-ZA11-D07-2025 ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobce se domáhal žalobou ze dne 12. 2. 2025 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, ve věci mezinárodní ochrany, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) je nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Podle čl. 3 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), bylo konstatováno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Spolková republika Německo.
2. V žalobě žalobce požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením zdejšího soudu č.j. 62 Az 3/2025-29 ze dne 10. 3. 2025 byl žalobci ustanoven zástupce Mgr. Farid Alizey, advokát; odkladný účinek nebyl žalobě přiznán.
3. Podle žalobce byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena jeho práva žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dle žalobce pochybil, když při aplikaci nařízení Dublin III postupoval podle kritéria země, v níž žalobce požádal o azyl, zatímco měl postupovat dle kritéria rodinných vztahů. Žalobce má v ČR družku, která je českou občankou, s níž žije ve společné domácnosti v Brně a ze vztahu se jim narodila dne 2. 8. 2024 dcera. Žalobce nesouhlasil s hodnocením žalovaného, že ve společné domácnosti se svou dcerou žil velmi krátce, když setrval ve Spolkové republice Německo a o dceru se starala výhradně matka. Žalobce argumentoval Úmluvou o právech dítěte a nejlepším zájmem dítěte. Zastává názor, že jeho nucený přesun do Německa bude zcela v rozporu s nejlepším zájmem jeho dcery a rovněž v rozporu s jeho právem na rodinný a soukromý život dle čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Žalobce také tvrdil, že situace se diametrálně změnila oproti době podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť v době podání jeho první žádosti byla partnerka těhotná, zatímco v době podání druhé žádosti se již narodila žalobcova dcera.
4. Žalobce má dále za to, že žalovaný měl aplikovat diskreční pravomoc České republiky dle čl. 17 nařízení Dublin III, protože zde jsou výše uvedené důležité okolnosti srovnatelné s kritérii k určení příslušného státu, podle nichž by příslušným státem byla Česká republika. Neaplikace čl. 17 musí být důsledně zdůvodněna, což v napadeném rozhodnutí zcela chybí.
5. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný nemá povinnost žalobce do Německa přemístit; jedná se o volbu každého státu, tedy věc podléhající správnímu uvážení, které však v napadeném rozhodnutí abscentuje.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že se dostatečně zabýval možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, posoudil žalobcovy socioekonomické vazby na ČR a nezjistil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, přičemž dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu má být užití diskrečního oprávnění vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 14. 1. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany; jedná se již o žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Německu v září 2023 a následně v říjnu 2023

v České republice; tato žádost byla posouzena jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení o ní zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení žádosti je Německo. Žalobce proti rozhodnutí brojil žalobou, v níž požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Krajský soud v Brně žalobě nepřiznal odkladný účinek a následně ji v březnu 2024 zamítl. Žalobce sám již před rozhodnutím Krajského soudu v Brně, odcestoval dobrovolně do Spolkové republiky Německo, a to v únoru 2024. V Německu byl ve vězení za krádeže, a to od února do prosince 2024, následně v prosinci 2024 přicestoval zpět do ČR, kde se mu v srpnu 2024 narodila dcera. Žalobce se dosud nepokusil získat pobytové oprávnění v ČR na základě svého partnerského vztahu a otcovství dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, pouze znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany.

8. Žalobce v pohovoru k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 1. 2025 sdělil, že důvodem podání žádosti je jeho dcera žijící v České republice. Jako důvod, proč se obává návratu do země původu uvedl, že jeho rodina měla problémy se zneprátenými sousedy, jeho bratr se proto musel odstěhovat na jiné místo v Alžíru. Žalobce se obává, že by zneprátená rodina mohla mít kontakty v Německu. Tato obava a přítomnost dcery v ČR jsou důvody, proč žalobce nehodlá odcestovat zpět do Německa. V ČR bydlí se svou přítelkyní a jejich společnou dcerou v Brně, má zde také strýce. Žalobce nijak nezpochybnil kvalitu německého azylového řízení.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí.
11. Žalobní námitky žalobce směřují v rámci zohlednění nejlepšího zájmu dítěte – dcery žalobce na území ČR, do posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z bodu 17 preambule tohoto nařízení vyplývá, že prostor pro tento postup vzniká zejména „z *humanitárních důvodů* a z *důvodů solidarity*, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky“.
12. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je založen na správním uvážení žalovaného. Při přezkumu správního uvážení se soud zabývá mj. tím, zda ze strany správního orgánu nedošlo k porušení zásady zákazu libovůle, neboť každé správní uvážení má své meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Tyto meze jsou v případě čl. 17 nařízení Dublin III dány povinností státu „*zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaaplňování smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany*“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
13. Jak dále vyplývá z naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, „*pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím*

způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). ...“. Krajský soud má za to, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly požadavek na aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal důvody, pro které by mělo být k aplikaci uvedeného článku přistoupeno. Žalovaný své úvahy opřel především o skutečnost, že pokud se týče dcery žalobce na území ČR, pak s touto sdílel domácnost jen velmi omezenou dobu, setrval v SRN a o dceru se po tuto dobu starala výhradně matka, přičemž dosavadní pobyt žalobce na území ČR rozhodně nelze posuzovat jako dlouhodobý. Přítelkyně žalobce ani dcera se nepotýkají s omezením, žalobce má možnost je podporovat finančně. Žalobce od vstupu do Evropské unie soustavně porušuje pobytová pravidla a překračuje nedovoleným způsobem hranice jednotlivých členských států.
15. S uvedeným posouzením se krajský soud zcela ztotožňuje. Ani podle krajského soudu skutečnost, že žalobce má na území ČR dceru, nepředstavuje bez dalšího důvod pro využití diskrečního oprávnění ve smyslu čl. 17 Nařízení. Nelze skutečně přehlédnout žalobcovu pobytovou historii v EU a to, že s dcerou nesdílel fakticky společnou domácnost a nestaral se o ni, když se o ni starala její matka; v tomto smyslu není dcera žalobce závislou osobou pro výjimečnou aplikaci oprávnění dle čl. 17 Nařízení. Nutnost žalobce opustit ČR, nemůže tudíž ani představovat nelidský zásah do osobního a rodinného života žalobce. Žalobcem tvrzené skutečnosti tak také podle krajského soudu nepředstavují s ohledem na ostatní okolnosti případu skutečnosti, které by aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III opodstatňovaly.
16. K poukazu žalobce na odůvodnění nařízení Dublin III, v němž je akcentována ochrana nejlepšího zájmu dítěte, respektování rodinného života atd., lze uvést, že přijaté závěry nejsou v rozporu s pravidly (kritérii) nařízení, do nichž jsou tyto hodnoty včleněny (zejména čl. 8, 9, 10). Na situaci žadatele nedopadá ani čl. 16, který se zabývá postavením závislých osob; v tomto postavení jsou žadatelé, kteří jsou *z důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku* závislí na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, nebo *pokud je toto dítě, tento sourozenec nebo rodič žadatele závislý na pomoci žadatele*. V takovém případě členský stát obvykle ponechá spolu nebo sloučí žadatele s tímto dítětem, sourozencem nebo rodičem, ovšem pouze *za předpokladu, že tyto rodinné vazby již dříve existovaly v zemi původu, toto dítě, sourozenec nebo rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně*. V případě žalobce tyto podmínky splněny nejsou.

Závěr a náklady řízení

17. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Německa s ohledem na čl. 17 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Tvrzení předestřená žalobcem v žalobě, nejsou s to zpochybnit závěr

přijatý žalovaným, tj. že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Německo. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. června 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce